

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Ένα αυτοβιογραφικό άρθρο της μεγάλης Γαλλίδας «δεντέτας» Γκαμπύ Μορλαί για το πρώτο και μεγαλύτερο έρωτικό ειδύλλιο της (ζωής της.)

ΓΩ, πρώτη, ξέρω πόσο περίεργο είνε το κοινό για την ιδιωτική ζωή μιάς ηθοποιού του κινηματογράφου, για τα μυστικά της καρδιάς της και για τις τρέλλες της. Αυτό την περιέργεια την βρισκό πολύ συγκινητική και την δικαιολογώ, μά σάς όμολογώ, ότι δεν έχω καθόλου τη δύναμη να την ενθαρρύνω. Βέβαια, μπορεί να εξιστορήσει μερικά επεισόδια της ζωής του ένας καλλιτέχνης που έχει την συμπάθεια και την αγάπη του κοινού. Είνε μάλιστα λογικό, αφού αυτά τα επεισόδια έχουν γίνει δίχως άλλο γνωστά στον κύκλο του, στους φίλους του. Μά μιά αυτοβιογραφία είνε κάτι δύσκολο. Δεν μπορεί κανείς να παρουσιάσει γυμνή την ψυχή του, ν' αποκαλύψει τα μυστικά του. Τέτοιες αποκαλύψεις δεν τολμάει να κάνει στον ίδιο τον εαυτό του. Αν λοιπόν θελήσει να γράψει την αυτοβιογραφία του, θά κάνει ασφαλώς πολλές υποχωρήσεις στην ειλικρίνεια του. Υποθέτω, ότι καταλαβαίνετε πολύ καλά, πώς μιά γυναίκα ή ένας άνδρας δεν γράφει ποτέ σε τέτοιες περιπτώσεις την καθαρή αλήθεια. Την σολιτζει, την εξορατζει, την κάνει πιο ευχάριστη, πιο ενδιαφέρουσα, πιο συγκινητική. Με άλλα λόγια παρουσιάζει την πραγματικότητα όχι όπως είνε, αλλά όπως εσείς θά θέλατε να είνε. Όσο για μένα, δεν θεωρώ ότι είνε απαραίτητο να καταρνώ σε τέτοιου είδους μεταμφιέσεις. Για ποιο λόγο, άλλωστε; Είμαι τόσο άπλη στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, όσο είμαι και στη ζωή. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν έχω να σάς διηγηθώ τίποτα. Κάθε άλλο μάλιστα! Έχω να σάς πώ πολλά πράγματα, μά δεν θά σάς κάνω λόγο, διόλου, για το θέατρο ή τον κινηματογράφο. Θέλετε; Όχι δά! Ή Γκαμπύ Μορλαί, που ζή άπλά και ήσυχια σε μιά ώμορφη κι άνθισομένη θίλλα κοντά στο δάσος της Βουλώνης, δεν σάς ενδιαφέρει διόλου και δεν σάς λείπει τίποτα. Έσείς θέλετε να μάθετε την απόκρυφη ζωή της Γκαμπύ Μορλαί που παίζει στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Έ, λοιπόν, θά σάς διηγηθώ μερικές αναμνήσεις της καλλιτεχνικής σταδιοδρομίας μου.

Πότε άρχισα να παίζω στον κινηματογράφο; Μά, αν δεν κάνω λάθος, μόλις άρχισα να παίζω στο θέατρο. Ήμουν δεκαπέντε χρόνων όταν «ντεμπουτάρισα» στο θέατρο των «Καπουαίν» σε μιά επιθεώρηση του Ουγκ Ντελόρμ. Φαίνεται μάλιστα ότι είχα τότε πασηγυρική άποτυχία, γιατί την ίδια μέρα κιάλας έδωσαν το ρόλο μου σε μιά άλλη ηθοποιό και μ' άφησαν έμένα στην έφεδρεία. Αυτό όμως έγω δεν μπορούσα να το υποφέρω. Είχα ένα σωρό τρελλά δνείρα και φανταζόμου ότι έφτανε να πατήσω στη σκηνή ενός θεάτρου για να γίνω το είδωλο του Παρισινού κοινού. Άνοησίες... Μά ήμουν τότε, μά την αλήθεια, πολύ άφελής! Έφυγα λοιπόν έξω φρενών από το θέατρο που «ντεμπουτάρισα» και πήγα να θριαμβεύσω στην «Κομεντί Κωμάρτεν». Μά κι εκεί ό «θρίαμβός» μου δεν κράτησε πάρα πάνω από τρείς μέρες, γιατί ό θιασάρχης θρήκε τη φωνή μου πολύ, πάρα πολύ άδύνατη!...

Έλατε τώρα στη θέση μου: Φαντάζεστε τα δάκρυά μου και τις άπογοητεύσεις μου. Δεν εί-

χα καμιά επιτυχία στο θέατρο. Δεν με ήθελαν πουθενά. Δεν θά μπορούσα ποτέ να γίνω ηθοποιός. Μά τότε τι θά γινόμου; Τίποτα! Δεν θά έκανα τίποτα στη ζωή μου... Κι όμως δεν μπορέτα να νοιώσετε πόσο άγαπούσα το θέατρο! Ήταν το μοναδικό ιδανικό της ζωής μου! Άρχισα να συλλογίζομαι ότι θά έκανα καλά να δώσω ένα τέλος στα δάκρυά μου και στην άπελπισια μου, όταν άξαφνα με ρώτησαν αν ήθελα να παίζω στον κινηματογράφο. Στην άρχή ξέσπασα σ' ένα ειρωνικό γέλιο και δήλωσα καθαρά ότι μου έφταναν ή πήρες μου κι ότι δεν είχα καμιά διάθεση να δοκιμάσω κι άλλες άπογοητεύσεις. Έπειτα όμως συλλογίσθηκα ότι μόνο με διαρκείς προσπάθειες μπορεί κανείς να καταφέρει κάτι. Ποιός μπόρεσε ποτέ να πετύχη από την πρώτη στιγμή, με το πρώτο θήμα; Τέλος, ύπρηξα και κάτι που με βοηθούσε. Ό κινηματογράφος ήταν τότε «θουθός» κι έτσι δεν θά χρησιμοποιούσα διόλου την «άδύνατη» φωνή μου. Θά έπαίζα παντομίμα. Και πώς; Ά! Ήξερα τον εαυτό μου! Ήξερα τι μπορούσα να κάνω! Είχα παίζει δλόκληρα έργα μπροστά στον καθρέφτη της κάμαράς μου...

Δέχθηκα λοιπόν να «γυρίσω» το «Κόκκινο σανδάλι» με τον Άνρϋ Ουρύ. Μισθός: 15 φράγκα τη μέρα. Αυτός ήταν ό πρώτος θρίαμβός! Στο θέατρο, δεν θά μπορούσα τότε να κερδίσω πάρα πάνω από 150 φράγκα το μήνα!

Και νάμαι, έγω, ή Γκαμπύ Μορλαί, το «ψάρι», όπως μ' έλεγαν ή φίλες μου εξ αίτίας της φωνής μου, στα κινηματογραφικά «στούντιο» της όδου Τουρέλ, δυο θήματα πιο πέρα από τη θίλλα μου, που έχω συνηέρα στη Βουλώνη.

Δεν θά μπορούσε άτυχώς να σάς πώ τί ήταν ακριβώς ό ρόλος μου. Δεν θυμάμαι τίποτα. Έκείνο όμως που δεν θά ξεχάσω ποτέ, ήταν ένας νεαρός ηθοποιός, «υπομήφιος» κι αυτός σαν κι' έμένα. Τόν έλεγαν Σάρλ Μυρ... κι είχε άνειρο να γίνη ένας από τους γόγτες της άόησης. Κι έγινε! Μά όχι στην όδόνη, αλλά στη ζωή. Ό Σάρλ Μυρ... είνε σήμερα ένας από τους καλύτερους Γάλλους διπλωμάτες κι ένας από τους περιζιτήτους «λεοντες» των σαλονιών του Λουδίου. Πώς έγινε τώρα αυτό το θαύμα; Ό, πολύ άπλά: μ' έναν μεγάλο έρωτα.

Ό Σάρλ Μυρ... έπαίξε μαζί μου στο «Κόκκινο σανδάλι». Είχε το ρόλο του «πρώτου έραστού». Είχε όμως και την σφέλεια, να είνε πολύ αισθηματίας. Άντι λοιπόν να παίζη σαν ηθοποιός τις έρωτικές σκηνές που είχε μαζί μου, τις έπαίξε σαν... έραστουμένος. Κι αλήθεια, ήταν τρελλά έραστουμένος μαζί μου. Δεν ξέρω τί είδους γοητεία ήταν ή δική μου, που τόν είχε τόσο σαγηνέψει. Όμολογώ, ότι και τώρα άκόμη αναρωτιέμαι τί ήθελε να πη, όταν μιά μέρα τόν ρώτησα γιατί τέλος πάντων μ' άγαπούσε μ' ένα τόσο παράφορο πάθος.

—Γκαμπύ, άγαπήσου μου Γκαμπύ, είσαι ή πιο ώμορφη γυναίκα που έχω συναντήσει, γιατί έχεις προσωπικότητα! μου άπάντησε.

Μά την αλήθεια, δεν περίμενα μιά τέτοια άπάντησι. Νόμιζα ότι θά μου έλεγε πως έχω ώμορφα μάτια, ώμορφο σώμα ή τέλος πάντων ότι έχω γοητεία, «σεξ-άπηλ». Έκείνος όμως μου είπε: «Έχεις προσωπικότητα!» Και σάς ρατώ τώρα: Μπορεί ποτέ ν' άρέσει σε μιά γυναίκα ένα τέτοιο φιλοφρόνημα; Όχι, βέβαια! Γέλα-

Ή Γκαμπύ Μορλαί, με τον άγαπημένο της σκύλο

οσα λοιπόν τότε και δεν έδωσα καμιά σημασία στην αγάπη του Σάρλ Μυρ... Είχα δικη; Ποιός ξέρει... Έκείνο ωστόσο που μου έκανε μεγάλη εντύπωση είναι ότι ο «ερωτευμένος» μου, όταν έλασε κάθε έλπιδα από μένα, ξαναγύρισε στις παλιές φίλες του. Μιά από αυτές ήταν μιά θαυόπλουτη Άγγλιδα, που είχε χωρίσει από τον άνδρα της, για να παντρευτεί έναν Γάλλο από εκείνους «που ξέρουν να ντυθούν κομψά, να χορέψουν με χάρι, να διασκεδάσουν με γούστο και ν' αγαπήσουν μιά γυναίκα παράφορα». Ή θαυόπλουτη λοιπόν Άγγλιδα μας θρήκε τότε πρόσωπο του Σάρ Μυρ... τον ιδανικό Γάλλο και μιά μέρα τον άφηγαγε από τα «στούντιο» της οδού Τουρέλ...

Όταν τον ξαναείδα, είχαν περάσει δέκα δλόκληρα χρόνια. Είχα πετύχει πειά στον κινηματογράφο κι' από εκεί είχα περάσει στο θέατρο. Ήμουν τότε πρωταγωνίστρια σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα των Βουλεβάρτων! Ο Σάρλ Μυρ... λοιπόν ήρθε ένα θράδυ στο θεωρείο μου, πιά ωμόρφος από κάθε άλλη φορά, μ' ένα μπουκέτο από σπάνια λουλούδια.

—Σας τα έφερα από τό Λονδίνο, μου είπε. Είναι από τη οέρρα μου...

—Επειτα με κύτταξε θαθεία στά μάτια κι' αναστάναξε: —Γκαμπύ, θυμάστε τά «στούντιο» της οδού Τουρέλ; με ρώτησε. Θυμάστε ότι σάς είχα τή τότε πώς έχετε προσωπικότητα; Ή, λοιπόν, αν δεν είχατε προσωπικότητα, νομίζετε ότι θα γινόσατε σήμερα μιά μεγάλη ήθοποιος; Για μένα είσατε πάντα ή μόνη γυναίκα που δεν θα ξεχώσω ποτέ στη ζωή μου!...

—Υστερα μου διηγήθηκε τη ζωή του, την «καριέρα» του ως διπλωματικού υπαλλήλου και τις «κοσμικές» έπιτυχίες του στα σαλόνια του Λονδίνου.

Από τότε τον βλέπω τακτικά, κάθε φορά που θάρθω στο Παρίσι. Μ' επισκέπτεται στη θίλλα μου και περνούμε ευχάριστες ώρες μαζί, σάν δυο καλοί φίλοι. Ποτέ ωστόσο δεν μιλούμε πειάγια έρωτα. Κι' όμως τώρα είμαι έθεβαι η ότι θα μπορούσα να τον αγαπήσω μ' όλη τη δυναμική της ψυχής μου. Είναι ο μόνος άνθρωπος που με κατάλαβε από την πρώτη στιγμή κι' ίσως είναι ο μόνος που θα μπορούσε να μ' αγαπήσει μ' έναν ειλικρινή έρωτα. Μά ή ζωή είναι καμιά φορά τόσο ιδιότροπη! Κ' έτσι δεν υπάρχει πειά καμιά έλπιδα να ξαναζήσουμε μαζί εκείνο τό παιδικό ειδύλλιο της οδού Τουρέλ...

Νά λοιπόν ένα από τά μουσικά της καρδιάς μου. Είναι τό πιο κρυφό και γι' αυτό είναι ίσως και τό μεγαλύτερο. Και τώρα, υποθέτω, ότι ίκανοποίησα την περιέργεια των φίλων μου, που ήθελαν πολύ να μάθουν κάτι από την ιδιωτική ζωή μου.»

ΓΚΑΜΠΥ
ΜΟΡΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Ναπολέων δημοσιογράφος. Πώς έγραφε τον «Μηνύτορα». Οι λιποτάκται κι' οι χωροφύλακες. Τό εμβέλημα του οικοσημου του, κλπ.

Όπως είναι γνωστόν, ο Μέγας Ναπολέων, εκτός των άλλων, ήταν και πρώτης τάξεως δημοσιογράφος. Έγραφε συχνά ο ίδιος τά κύρια άρθρα της επίσημου εφημερίδος του «Μηνύτορα» ή, αν δεν τού έμενε ο απαιτούμενος καιρός, έπρεπε τουλάχιστον να διορθώσει αυτός τά δοκίμια τους, για να έπιφέρει όσες τροποποιήσεις έκρινε αναγκαίες.

Υστερ' από μιά μεγάλη νίκη λοιπόν εναντίον των Ισπανών, ο υπάλληλος - αρχισυντάκτης του «Μηνύτορα» τού υπέβαλε ένα άρθρο του, στο όποιο, μεταξύ άλλων, έγραφε:

«Ο αυτοκράτωρ, με δυνάμεις κατά πολύ μικρότερας τού έχθρου, τόν κατετρόπωσε τελείως.»

Τότε ο Μ. Ναπολέων σημείωσε στο περιθώριο: «Ηλίθιε! Φαντάστηκε πως μου χρειάζεται δόξα; Έχω παραπάνω από ό,τι πρέπει. Θέλω όμως να νομίζη ο έχθρος ότι έχω στρατό! Και δυστυχώς στρατό δεν έχω όσο θέλω.»

Διέγραψε λοιπόν αυτή τη φράση και τήν αντίκατέστρεψε με τήν ακόλουθη:

«Έπι κεφαλής πολυαριθμουν δυνάμειον, κατά πολύ άνοτιέρον των έχθρικων, ο αυτοκράτωρ κατήγαγε περιουτή νίκην.»

***

Ένας νομάρχης ανέφερε κάποτε στον Ναπολέοντα, ότι μερικοί λιποτάκται ήσαν κρυμμένοι σ' ένα δάσος της περιφέρειας του κι' ότι έστειλε χωροφύλακας να τους καταδιώξουν. Έπρόσθετε δέ ότι έλπικε να τους συλλάβη και να τους στείλη στους στρατώνες τους.

Τότε ο αυτοκράτωρ κάλεσε έναν άνωτερο αξιωματικό και τού είπε:

—Είδοποιήσε αυτόν τόν άνοητο ν' αφήση τούς λιποτάκτες ήσυχους: Αυτοί οι άναστροι δεν θα γίνουν ποτέ καλοί στρατιώται! Θα τό εκάσουν μόλις άρχιση τό κανόνι. Πέστου όμως να μου στείλη άμέσως τούς χωροφύλακας. Αυτό τουλάχιστον είναι αληθινό στρατιώτες!...

***

Όταν έπρόκειτο να ληφθή απόφασις για τό οικόσημο τού αυτοκρατορικού του οικου, άλλοι πρότειναν στον Ναπολέοντα τό λιοντάρι, κι' άλλοι πρότειναν τόν γαλατικόν άλέκτορα.

—Δέν θέλω ούτε τόν πετεινό σας, είπε με άηδία: είν' ένα ζωο που ζή πάνω στις κοπριές κι' άφίνει τήν άλεπού να τόν φά σάν θλάκας. Προτιμώ τόν άετό, τό πουλί που κρατάει τόν κεραυνό στά νύχια του και καταάζει κατάματα τόν ήλιο!...

Η Γκαμπύ Μορλαί στον κήπο της